

Nogen vil være, at man skulde kunne mene, at den høitærede Conseilspresident skulde faae os til i den Grad at gaa i Stykker, at vi skulde gaa ind paa denne Forklaring. Jeg tror derfor, at det er rigtigt, at det bliver klart og tydeligt sagt, at denne Bending og den at lade Sagen falde er to Men af eet Stykke, er to Vers paa den samme Melodi. Dette betyder faktisk det Samme. Den ærede Regjering vil forsøge paa anden Omgang at blive siddende for atter om et Aar, eller jeg veed ikke hvor længe, ikke at have ført sin Livsopgave et Haarsbred videre. Turde dette ikke være at blande det Politiske for stærkt ind i det Saglige? Skulde man mene, at jeg tager feil, saa skal jeg som Kommentaar til mine Betragtninger henvise til det Foredrag, som vi sidst hørte fra det ærede Medlem for Præs. Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), til dette ærede Medlems Foredrag om Mindretallets Stykke og Magtstilling i vort konstitutionelle Samfund, om at naturligvis det mindste Mindretal — og det fineste — ogsaa i dette Stykke maatte være det bedste. Jeg skal henvise til dette Foredrag som en Kommentaar til min Udtalelse om, at man her efter min Mening paa en utilbørlig Maade blander det Politiske ind i det Saglige. Det har forundret mig, at vore sedvanlige ærede Modstandere ovre ved Vinduet ikke have udtalt sig til Fordel for det ærede Ministeriums Politik, at de ikke have taget Ordet for at støtte den høitærede Minister mod Folkethingets formentlige store Flertal. Naar jeg sagde, at dette har forundret mig, var det for Næsten ikke det fuldstændig korrekte Udtryk for min Tanke. Jeg vilde have sagt, at det interesserede mig. Den meget ærede Krigsminister stillede for Næsten ikke det Politiske saa stærkt frem, som det forekom mig, at den ærede Conseilspresident gjorde. Den ærede Minister sagde nemlig, at han ikke troede, at noget andet Ministerium kunde føre denne Sag frem f. Ex. i Retning af, hvad Flertallet foreslog. Han kom dog ikke med Konklusionen: Derfor ville jeg og mine Venner blive siddende paa vore Pladser og lade Sagen falde. Det sagde han ikke, men det kom senere frem under Debatten, og det er da egentlig det tydelige Resultat, som Ingen kan være blind for. Den ærede Krigsminister kunde jo raade til at gjøre en Prøve engang. Nu have de Ministerier af samme Surdeig, som vi have haat i 12 Aar, siden 1864, efter hvad den ærede forhenværende Minister, det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) bemærkede, ikke kunnet føre os en eneste Øit videre, og det er ikke saa unaturligt, thi de have ikke ved den Maade, hvorpaa de have undersøgt Sagen, kunnet bibringe os den fornødne Tillid til deres Planer. Lader os f. Ex. tage det Punkt, som endnu glimter i Horisonten, endskjøndt det for visse Aarsagers Skyld er skudt en Del tilbage, nemlig Kjøbenhavns Landbeseftning. Hvor forskellige have ikke deres Planer der været? Det

ærede Medlem, der afløste den nuværende Krigsminister i 1872, sagde os fornylig i en Betænkning, som han havde 6 andre Medlemmer af Mindretallet til at underskrive med sig, at samtidig med disse Foranstaltninger skulde vi have en Landbeseftning omkring Kjøbenhavn til 35 Millioner, medens den nuværende Krigsminister nævnte 14 Millioner. Der var altsaa 21 Millioner mellem disse to ærede Ministre, som vegelevis have afløst hinanden. Den ærede Ministers 14 Millioner betyder ikke en Fæstning af samme Betslæfthed som den, der menes med de 35 Millioner; men Sagen kan betegnes ved det samme Navn. Den ærede Minister maa forøvrigt indrømme, at saaledes som han stillede sig til denne Sag baade ved skriftlige Forhandlinger og ogsaa mundtlig her i Salen, maatte det antages, at en ubestemt Forhøielse laa bagved de 14 Millioner og altsaa ogsaa bagved de 63. Dette Spørgsmaal er ingeniunde saaledes fremstillet fra Regjeringens Side, at vi kunne sige, at Regjeringen vilde noget Bestemt med Hensyn dertil; det staar endnu i det Uklare, det Dæmrende, hvad man egentlig vil med Hensyn til dette Punkt. Efterat altsaa det samme Regjeringsstykkets Mand have behandlet dette Spørgsmaal nu i flere Aar uden, som sagt, at komme til større Klarhed med hinanden om Spørgsmaalet, opløstes Folkethinget i Foraaret og Spørgsmaalet var: Hvad ville Valgerne have, enten de 35 eller de 14 Millioner? Nu kunne de ærede Herrer dog ikke forlange, at vi skulde have nogen særlig Tillid til de Undersøgelser, paa hvilke dette Spørgsmaal indtil Dato er bygget. Gaa vi dernæst til Kjøbenhavns Beseftning, vil man ikke have glemt, at i 1872 sprang Fortet paa Stubben frem. Det var et meget vigtigt Led af Forsvaret; det skulde ganske vist ogsaa skyde lidt ind imod Landet, men Forsvaret var dog det Besentlige. Dette Fort blev imidlertid helt borte i de Forslag, der senere bleve os forelagte. Saadant Noget kan altsaa pludselig forsvinde som ved et Trylleri, medens man dog skulde gaa ud fra, at det var bygget paa Undersøgelser, som skulde kunne vække Tillid hos os, især naar det føres frem af Mænd, som ellers ikke nyde politisk Tillid hos Folkethinget. Det er betegnende for den Maade, hvorpaa man har undersøgt Sagen, at man i 1872 kunde lade en Kommission fremsætte et Forslag til en Række Forter til Kjøbenhavns Forsvar mod Søfiden til et Beløb af 13½ Millioner, og medens den samme Kommission, som foreslog dette, fandt, at dette var et saa betydeligt Beløb til de 5 Forter omkring Kjøbenhavn, at man først efterhaanden skulde nærne sig Forlangendet herom, saa springer fort Lid efter frem — paa hvilken Maade er maaste endnu en Gaade — et Fort paa Nordspidsen af Middegrundten i det Diemed at bibrage til at forhindre et Bombardement af Kjøbenhavn fra den Side og vansteliggjøre Indseilingen gjen-